

[A. M. Hansen.]

ningsfagene kan komme til Børnene iført en praktisk antagelig Skikkelse, desto mere frugtbringende vil denne Undervisning blive.

Jeg kommer saa til Bestemmelsen om Undervisningspligten, der efter Forslaget indtræder ved Begyndelsen af det første Skoleaar, efter at Barnet er fyldt 7 Aar, og ophører med Udgangen af det Skoleaar, i hvilket Barnet er fyldt 14 Aar. Dog kan denne Undervisningspligt udstrækkes til at omfatte det 15de Aar. Det fastslaas herved, at Ind- og Udskrivning kun skal finde Sted een Gang aarlig, hvad jeg ogsaa maa hilse med Glæde.

Lad mig i denne Forbindelse sige et Par Ord om de foreslaaede Bestemmelser i §§ 9 og 10 om Skoleforsømmelserne og Forholdsreglerne derimod. Den nuværende Ordning med Bøder fra 12 Øre til 1 Kr. pr. Dag har efter min Mening virket uheldigt. Disse smaa Bøder har som Regel kun virket irriterende uden i nævneværdig Grad at opfylde deres Formaal. Efter Lovforslaget vil der kun blive idømt Bøde, naar der er Tale om en alvorlig Grad af Forsømmelse, og naar Advarsel ikke har virket. Jeg vil mene, at netop en saadan Ordning vil virke hen til det, der er Formaalet; at de ulovlige Forsømmelser ophører.

Angaaende Kapitel 4, der handler om Lærerne, ønsker jeg kun at pege paa et enkelt Forhold, nemlig Forskolelærerindens Stilling. Forskolelærerinden skal efter Forslaget kaldes Grundskolelærerinde, noget, jeg ikke skal gøre Indvending imod, det er ikke Navnet, det kommer an paa. Heller ikke skal jeg indvende noget imod, at Uddannelsen fremtidig skal strække sig over 2 Aar mod nu 1½ Aar. Men det, jeg gerne vil gøre Indvending imod, er Bestemmelsen om, at Forskolelærerinder vil kunne ansættes i Folkeskolen i Købstæderne, medens de efter Lovforslaget og efter Ministerens Udtalelser ofte ikke vil kunne ansættes paa Landet. Erfaringerne med Hensyn til Forskolelærerinderne har netop vist, at deres Gerning er af Betydning i Skolearbejdet paa Landet; der har Forskolelærerinden gjort udmærket Fyldest, og jeg vil haabe, vi kan faa en Ordning, saa at dette Forhold kan fortsættes.

I Lovforslagets sidste Kapitel findes der forskellige Bestemmelser, bl. a. en Vejledning med Hensyn til, hvilken Skolevej man med Rimelighed kan forlange, et Barn skal gaa. Jeg tror nu ikke, man kan overholde de 2½ og 3½ km som den største Afstand, men naar jeg fremdrager Bestemmelsen, er det, fordi jeg vil pege paa Be-

stemmelsen i § 38, hvor der gives Hjemmel for, at fjerntboende Børn, der har nærmere til en Nabokommunes Skole, under visse bestemte Betingelser kan henvises til denne. Jo flere Dage Børnene skal i Skole, desto større Rolle spiller Skolevejen, og det er naturligvis utilfredsstillende, hvis Børnene skal tilbringe megen Tid paa Vejen til og fra Skole; derfor er denne lille Reform sikkert god.

Angaaende Fagene har jeg allerede talt, at Lovforslaget ikke gaar ud paa en Udvidelse af Fagkredsen i væsentlig Grad, men paa en Uddybelse af Undervisningen. At Undervisningen i Naturhistorie gøres obligatorisk i Folkeskolen, kan ikke betragtes som en Udvidelse, da sikkert saa at sige alle Skoler allerede nu underviser i dette Fag. At Naturlære indføres i de ældste Klasser, er sikkert for de fleste Skoler heller ikke noget nyt. Derimod er Sløjd mange Steder noget nyt for Landsby-skolen. Endvidere gøres Haandgerning obligatorisk for Pigerne; og det mener jeg er en god Reform. I de ældste Klasser kan der optages praktiske Fag som kvindelig Husgerning og Skolehavegerning.

At der i Historieundervisningen medtages Samfundslære og vigtige Afsnit af Verdenshistorien, og at der i Naturhistorieundervisningen medtages Sundhedslære, hvorunder ogsaa Spørgsmaalet om Farerne ved Misbrug af Nydelsesmidler medtages, maa dog vist fra alle Sider anses for en naturlig Uddybelse af de bestaaende Fag.

Om Religionsundervisningen skal jeg gøre en ganske enkelt Bemærkning. Jeg forstod ikke det ærede Medlem Hr. Vesteragers Udtalelser herom, thi jeg kan ikke se, at Lovforslaget byder paa den ringeste Forandring af Religionsundervisningens Karakter og Art. Det, Lovforslaget byder paa, er, at der i dette Fag, som har saa dyb aandelig Betydning for de forskellige Mennesker, maa være en Frihed, der ikke kan paakaldes i andre Fag, en Frihed for Forældrene til at tage deres Børn bort fra Religionsundervisningen. Og lige saa rigtigt dette er, lige saa nødvendigt er det, at Læreren efter Begæring derom kan fritages for at undervise i Religion, hvis han ikke egner sig dertil. Der er herom givet Regler i Lovforslaget, som paalægger Læreren at bære en Del af de med Fritagelsen forbundne Udgifter. Jeg understreger, at jeg ikke ønsker denne Fritagelse af Hensyn til Læreren, men af Hensyn til Børnene, fordi en Religionsundervisning, der drives af en Lærer, som ikke staar i det rette Forhold til Faget, er værre end intet.